

кова, най-послѣ защо, и за кого? — Че отъ дѣ да я знаа азъ, читателю. Чортъ да я знае.

Пенчю имаше единъ калфа, работенъ синъ, работѣше му като робъ, но колкото работенъ, толкова и будала. Той бѣше стигналъ момъкъ. Пенчю подуши че една 25 годишна гагаузка бѣ му напрашила очитѣ. Да се ожени калфата му, то е да се затвори дюгения му съвсѣмъ. Послѣ кой ще работи, да му искарга за вино пари? — Рѣдъ този рѣдъ е, каза Пенчю на умѣ си, като се отдѣли отъ Батановата дъщеря. Ще я доведжъ у дома, ще я ожения за калфата си, че хемъ Батановото имане у дома, хемъ ще има и на жената кой да слугува, хемъ и калфата у дома. Ще се поиспѣлни и кѣщата ми съ туй онуй. За да сполуча въ сичко, по-прѣди азъ трѣба да придумамъ жената си да приемемъ Минка у дома, защото тя си е *кефъ сайбия* жена, тѣй, кого да е, не припуца и не прибира въ кѣщи.

Такива глупави мисли се въртахъ изъ Пенчювата глава, додѣто си иди у тѣхъ.

— Чувашъ ли мари, каза той на жената си, слѣдъ като си поотпочина, азъ май се ковоши крака ямъ, та за това не можа много, много да търпя, трѣба по-скоро да ти кажа за единъ келепиръ, замъ по-скоро да пицаме, додѣ не сж го подушили хората. Ти и тѣй и тѣй, не ми роди нѣкой синъ или дъщеря, азъ щж ти доведжъ една готова дъщеря. И Пенчю захвана да разказва за Минка.

— Ами хубавица ли е? попита Пенчювца.

— Бива я, отговори Пенчю, пълна, дебела, като биволца, здраванакъ жена, съ зжбитѣ си да та улови ще та изгжни. Тя ще влезе въ очитѣ на нашия калфа.

Но на Пенчювца не ѝ трѣбаше ней Минкината хубостъ за калфата; и тя си смѣташе своята смѣтка...

— Като е хубавица, бива, отговори Пенчювца.